

TEGEN DE STORM IN

(LIEFDE IN DE SNEEUW, BOEK 5)

ROZ MARSHALL

Tegen de storm in

Roz Marshall

Tegen de storm in
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Roz Marshall
Oorspronkelijke titel: *Weathering The Storm*
Vertaling: Roos Griffioen

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave december 2021
ISBN 9789403641706
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

MAANDAG 6 MAART 2006

Het mes kwam uit het niets: een zwaar dubbelzijdig slagzwaard met een fonkelende edelsteen dat op het heft prijkte.

Spock sprong aan de kant terwijl hij zijn schild oprichtte om de dubbele klap op te vangen. Met zijn andere hand zwaaide hij zijn langzwaard in een wrede slag, gericht op de enorme dij van de gorgon. *Raak!*

Het monster brulde toen zijn zwaard met een zwaai terugsloeg naar Spock, langzamer nu omdat hij bloed – en energie – verloor door zijn verwonding.

Zonder erbij na te denken, sprong Spock in de lucht om het wapen te ontwijken en hij gebruikte het moment om het monster een trap te geven, waardoor deze uit balans raakte.

Hij draaide nog toen hij landde, maar was afgeleid door de gele tekst onderaan zijn scherm.

'Hey, Lance, ben je online?'

In een reflex zwaaide hij zijn zwaard naar de plek waar hij de gorgon het laatst had gezien, maar hij was niet snel genoeg.

Bulderend in de strijd zwaaide de gorgon zijn wapen in

een gigantische boog tegen Spocks schild aan, waardoor hij onderuitging. Paarse wolkjes stegen om hem heen op toen hij op de grond viel, ineenkrimpend terwijl het zwaard van het monster neerwaarts dook in de richting van zijn borst.

Een nederlaag.

Verlies: 10 ervaringspunten, 20 energie.

Terug naar huis of missie opnieuw proberen?

Met een zucht klikte hij op de homeknop en zijn scherm veranderde meteen; het paarsgetinte vlak met het zegevierende monster werd vervangen door een zwart beeld met een draaiend symbool.

Een paar tellen later verscheen zijn avatar in de grote zaal van het kasteel dat hij had gekozen als zijn thuis. In het midden van de ruimte stond een grote, ronde tafel, omgeven door grof uitgehouwen eiken stoelen. Er hingen wandkleden aan de muren en een eeuwigdurend vuur knisperde in de veel te grote open haard. Zijn avatar was de enige bewoner.

Hij klikte op de gele tekst om EvenStar te antwoorden.

'Yep, weer verloren van die gorgon.'

'Level 60?'

'Jep.'

'Die is meedogenloos.'

'Weet jij nog hoe je hem hebt verslagen?'

Een pauze. *'Verwond het monster twee keer, dan een damage-spell IIRC.'*

'Oké.'

'Schiet op en haal level 61 zodat we elkaar weer kunnen ontmoeten.'

'Jep.' Dat was een van de functionaliteiten van de game waar Spock een hekel aan had. Spelers konden elkaar alleen ontmoeten – virtueel, natuurlijk – in hetzelfde level. Hierdoor konden de meer ervaren spelers de groentjes niet meer pesten, maar het beperkte je ook in de keuzes om met andere spelers te *socializen*.

Tijdens de eerste dagen in de game hadden Spock en EvenStar elkaar een paar keer ontmoet en hij vond het fijn om met haar te praten. Of eigenlijk, om met haar te chatten. Maar sinds die momenten hadden hun drukke agenda's het hen moeilijk gemaakt en hij kon niet zo veel gamen toen hij naar Schotland verhuisde om voor de skischool te werken. Ondertussen was EvenStar flink gestegen in de ranglijst en zat er voor Spock niets anders op dan haar in te halen.

'Chatten is gewoon niet hetzelfde, toch?'

'Nee.' Op een rare manier voelde het realistischer wanneer hun avatars op hetzelfde tijdstip ook op dezelfde plek waren, ook al waren het enkel virtuele 3D-verschijningen van hun werkelijke persoonlijkheid.

Spock keek naar zijn buik in het *Star Wars* T-shirt en naar zijn gestreepte pyjamabroek en keek daarna weer naar zijn Lancelot-karakter op het scherm. Misschien een virtuele 3D-verschijning van de man die ik zou willen zijn. Zijn echte zelf was meer een klunzige nerd dan een heldhaftige en onbevreesde strijder. Het was zelfs zo erg dat de bijnaam 'Spock', die Callum hem had gegeven toen hij net bij de skischool was begonnen, was blijven hangen. Hij vond het intussen eigenlijk best leuk. Het gaf hem het gevoel onderdeel te zijn van de plagerijtjes en het kameraadschap wanneer de instructeurs bij elkaar waren.

Hij tikte met één vinger op zijn toetsenbord. *'Ben je morgen weer online?'*

'Ja. Zelfde tijd, zelfde plaats. Jij?'

'Jep. Die gorgon is er geweest. Ik zal hem krijgen, de volgende keer.'

'Dan spreek ik je morgen. Ik kijk ernaar uit.'

'Jep.' Ze was bijna binnen handbereik; eindelijk zouden ze elkaar – of elkaars avatars – weer kunnen zien. Hij hoefde alleen nog even een gorgon te verslaan.

Hij klapte zijn laptop dicht en deed de lamp uit. *Morgen.*

Morgen zou hij haar weer zien; daar was hij van overtuigd. Hij nestelde zich onder zijn deken en viel in slaap met een glimlach op zijn gezicht.

HOOFDSTUK 2

DINSDAG 7 MAART

S pock verkende de afdaling terwijl zijn ogen de bobbelige sneeuwvlakte afzochten naar verborgen gevaren of interessante herkenningspunten, die hij in zijn les kon gebruiken. Terwijl hij zich weer omdraaide naar zijn klas, ving hij een glimp op van een skistok die tegen het middenrif van een magere jongen werd gestoken, maar al gauw weer teruggetrokken werd, terwijl de aanrichter onschuldig de verte in keek.

Achter zijn skibril vernauwde Spock zijn ogen om de jas en haarkleur van de twee strijders te bekijken. Hij had nog geen tijd gehad om de namen van alle leerlingen te onthouden, maar deze twee stonden bovenaan zijn lijst.

‘Gozers,’ riep hij naar de groep jongens. ‘Hier beneden is het terrein echt heftig. Gebruik het terrein, gebruik de piste en gebruik je hersens.’ Hij zette zich af, weg van de groep. ‘Eén tegelijk, wacht tot ik stop.’

Nadat hij zijn ski's in neerwaartse richting had gedraaid zoefde hij de piste af, terwijl hij iedere bult in de sneeuw gebruikte als mogelijkheid om te springen, te draaien of meer vaart te krijgen en kwam uiteindelijk halverwege de berg

slippend tot stilstand. Hij zwaaide met zijn beanie-muts in de lucht om het signaal te geven dat de klas kon beginnen met de afdaling.

Terwijl de eerste jongen de afdaling inzette, zorgde iets ervoor dat hij voorover struikelde en bijna omviel. Spock vernauwde zijn ogen weer, ervan uitgaand dat er sprake was van vals spel. Het was dezelfde jongen in de blauwe jas.

Toen de jongen hem had bereikt, vroeg hij: 'Liet iemand je struikelen?'

Het hoofd van de jongen ging met een ruk omhoog en hij stotterde: 'N... nee.'

Spock leunde op zijn skistokken en keek naar de jongen. 'Hoe heet je?'

'H... Harry.'

'En hoe heet de jongen die je liet struikelen?'

Harry's hoofd ging weer omhoog, maar zijn mond bleef dicht toen hij een blik wierp op de rest van de groep bovenaan de berg.

Spock fluisterde: 'Gast, ik zal niks zeggen.'

Het wit van Harry's ogen was zichtbaar toen hij opzij keek naar Spock. 'William.'

'Pest hij je?'

Er kwam geen antwoord. Maar ook geen ontkenning.

Door de komst van de volgende jongen kon Spock geen vragen meer stellen, dus toen de hele klas het eind van de afdaling had bereikt, stuurde hij ze naar de Highland stoeltjeslift en ging zelf naast Harry zitten, zodat ze samen naar beneden konden.

Toen ze eenmaal in de oncomfortabele stoeltjes van de lift zaten, draaide hij zich naar de jongen toe.

'Die William, zit hij in dezelfde klas op school?'

Harry knikte en begroef zijn kin in zijn sjaal. Lichtblauw, net als zijn jas, zag Spock, terwijl hij zich het gevoel herinnerde van je helemaal klein en onzichtbaar proberen te maken.

‘Pest hij je op school ook? Of alleen bij het skiën?’

De jongen trok zijn sjaal strakker rond zijn gezicht, terwijl hij heel zachtjes knikte.

Spock draaide zijn schouders, zodat hij tegenover Harry zat en schraapte zijn keel. ‘Jongen, ik werd op school ook gepest.’

Ogen draaide zijn richting op.

Met een wijsvinger drukte Spock zijn skibril aan, zodat deze beter op zijn neus zat. ‘Ze noemden me Simpele Simon. Hebben ze voor jou ook een bijnaam?’

De stem werd gedempt door de sjaal. ‘Prins Harry.’

Spock lachte. ‘William heeft het lef om jou Prins Harry te noemen? Is er ook iemand die hem Prins William noemt?’

Er volgde een onmerkbaar schudden van zijn hoofd.

Spock nam een diepe zucht. ‘Ik was goed in wiskunde en scheikunde op school. Dus pestten ze me.’

Het was alsof er een dam was doorbroken. ‘Dat gebeurt ook met mij. Gewoon omdat ik mijn huiswerk maak en de antwoorden weet in de klas, moeten ze mij pesten.’ Harry wreef over zijn neus. ‘Ik wou dat ze stopten.’

‘Jongen, ze pesten je omdat je anders bent. Ze denken dat zij anders zijn, met hun merkkleding en trendy kapsels, maar eigenlijk gaan ze mee met de massa. Niemand is uniek.’

‘Dus als ik, zeg maar, meer ga doen zoals zij, stoppen ze dan?’

Spock haalde zijn schouders op. ‘Probeer je er niet door te laten storen, jongen. Op een dag ben jij degene die in de zomer genoeg verdient zodat je de hele winter kunt skiën, en zullen zij nog altijd vakken vullen in een supermarkt, dromend van een week vakantie in Spanje.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op naar de jongen. ‘Welke wil je liever zijn?’

SPOCK MOEST EEN PRIVÉLES GEVEN ROND LUNCHTIJD, WAT HEEL ongebruikelijk was. Meestal deed de senior-instructeur de privélessen. Hij wist niet zeker wat er aan de hand was. Ongetwijfeld een of ander drama waarvan hij niets begreep.

Het meisje dat in de stoeltjeslift naast hem omhoogging, hoorde bij het groepje van vier uit Londen. Anna. Ze had donker haar, een lieve stem en een mooi gezicht. En het leek alsof ze hem aardig vond.

‘Eh, waarom zijn jullie... komen skiën?’ Hij was niet goed in *smalltalk*, dat wist hij, maar hij wilde graag weten hoe het kwam dat mede-Londenaren helemaal naar Schotland kwamen, in plaats van een tripje te maken naar Frankrijk – dat net zo dichtbij was en waar het normaal gesproken beter weer was.

‘O, het skiën is een bonus, schat. Wij jureren de talentenwedstrijd op zaterdag. We maken er een leuke week van.’ Haar mond rimpelde bij de hoekjes. ‘Doe je ook mee?’

Spock lachte. ‘Gast, ik kan echt niet zingen.’

‘Maar je hoeft geen zanger te zijn. Waar ben je goed in?’

‘Snowboarden. Computers. Wiskunde.’

‘O.’ Haar gezicht betrok. ‘Ook geen goochelkunstjes? Of moppen vertellen?’

Moppen vertellen? Dat was Callums talent, niet dat van hem. Hij schudde zijn hoofd. ‘Helaas.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Nou, er zijn behoorlijke prijzen voor de winnaars. Het zou leuk zijn je daar te zien.’

Hij lachte terug naar haar. *Ze is leuk*. Misschien zou hij proberen mee te gaan.

HOOFDSTUK 3

Spock hield zijn adem in. De enorme roofvogel landde op de verkoolden resten van de door bliksem verwoeste boom in de open vlakte voor hem, terwijl zijn door veren bedekte ogen wantrouwend van de ene naar de andere kant schoten. Eromheen groeiden enorme Schotse naaldbomen, als torenhoge monolieten, uit het struikgewas van zilverberk, heide en varen dat de grond van het eeuwenoude Caledonische woud als een tapijt bedekte.

Voorzichtig en heel langzaam haalde Spock de camera van zijn schouder en hield de zoeker voor zijn gezicht. Even zag hij de vogel niet door de lens en zijn hart klopte in zijn keel, terwijl hij haastig aan de focusing draaide. Maar toen hij eenmaal de juiste boom had gevonden verscheen de vogel, scherp afstekend tegen de achtergrond, met een donkere verentooi op zijn rug, die sterk contrasteerde tegen de sneeuwwitte vleugels op zijn borst en nek. *Een visarend. Zijn eerste visarend. Hij onderdrukte een glimlach. Nog maar eentje toe te voegen aan de spreadsheet.* Een mannetje, als hij het goed had. *Ik vraag me af of hij een vriendje heeft?*

Terwijl hij de vogel in het frame omlijstte, ademde hij uit om zo min mogelijk te bewegen, waarna hij op de ontspanknop drukte, hopend dat hij het diafragma en de snelheid goed had ingesteld.

Het hoofd van de vogel spande aan, alsof hij het zachte geluidje van de sluitende lens had gehoord. Snel maakte Spock nog een foto en deze keer sprong de vogel naar een hogere tak voordat hij wegvloog, zijn enorme vleugels spreidend terwijl hij onzichtbare windstromen ving in het Schotse woud, stijgend boven de bomen en vliegend de verte in.

Met de camera slap tegen zijn zij, keek hij de vogel na, verwonderd over de gratie en kracht van de roofvogel die steeds hoger steeg in de grijze en bewolkte lucht.

Toen de vogel eenmaal uit zijn zicht was, keek hij met een zucht naar de camera in zijn hand en drukte op de menuknop om de paar foto's te bekijken die hij had geschoten. *Niet slecht.* Hij moest wel echt een geluidsdemper hebben voor de Canon, als hij de vogel niet opnieuw wilde laten schrikken – ervan uitgaande dat hij ooit terug zou komen.

Als hij het zich goed herinnerde, had hij een geluidsdemper gezien in het laatste *Camera*-magazine. Hij was duur, maar het zou een goede investering zijn voor zijn vogelfotografie, toch? Hij knikte in zichzelf. *Jep, ik ga er vanavond een bestellen.*

Met een laatste blik op de donker wordende lucht boven hem, draaide Spock zich om en baande zich een weg door de struiken, terug naar het pad dat naar het dorp leidde.

ZATERDAG 11 MAART

WAAROM WAS ZE NOOIT EERDER IN SCHOTLAND GEWEEST? KAITLYN staarde door het passagiersraam naar de ruige bergen en de

met heide bedekte hellingen die voorbijraasden, toen ze de hoofdweg naar de Highlands inreden. *Het is prachtig hier.* Nee, niet prachtig; daarvoor is het te ruig. Ontzagwekkend? Adembenemend? Majestueus? *Alle bovenstaande.*

De tussenstop van gisterenavond, Stirling, was interessant geweest – het verlichte kasteel was verbluffend en de stad was schilderachtig. Maar de Highlands inspireerden haar.

Opeens leken twee dagen lang niet genoeg. Hoewel – ze keek zijdelings naar Ethan – misschien had ze te snel ja gezegd tegen een weekendje weg met iemand die ze nog maar twee weken kende. Maar het noorden van Schotland stond op haar bucketlist, net als leren om te skiën. Dus ze had het aanbod niet kunnen weigeren.

‘Daar is de afslag,’ zei haar vriend en zette de richting-aanwijzer aan. ‘Wij zijn er zo.’

De Cairns 1m. White Cairns 5m. Skigebied 9m. ‘Zitten we in de bergen?’

‘Nee, in een hotel in de stad. Laten we eerst inchecken, dan kunnen we daarna gaan skiën.’

Een uur later zaten ze aan een grenen tafel in een café in het skigebied, waar ze een snelle lunch aten voordat ze aan hun middag in de sneeuw begonnen. ‘Zullen we morgen gaan mountainbiken?’ zei Ethan, zijn mond nog halfvol met kipsandwich. ‘Of wildwatervaren?’

Klinkt fantastisch. ‘Mmm.’ Ze maakte een ongeïnteresseerd geluid en pakte een folder die iemand op tafel had achtergelaten. ‘Kijk dit dan. Er is een talentenshow in het hotel vanavond. Dat is misschien leuk?’

‘Laat eens kijken?’ Hij stak zijn hand uit en ze gaf hem de folder. ‘Talentenshow? Eh, niet voor mij – o, happy hour.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Als het bier goedkoop is, ga ik mee.’ Hij schoof de rest van zijn kipsandwich in zijn mond en keek op zijn horloge. ‘Het is bijna één uur. Laten we naar onze les gaan.’